

Küller Ağacı
Zehra Didem

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Tuba Aslantaş

Sayfa Tasarım: Seda Taşçı

Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

Ferhat Kökdemir

Kapak Görsel: Nihan Yıldız Kökdemir

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Ocak 2026

ISBN: 978-625-5779-91-5

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KÜLLER AĞACI

ZEHRA DİDEM

Kapak görseli için arkadaşım Nihan Yıldız Kökdemir 'e teşekkürlerimle...

Not: Gerçek kurum, kuruluş ve kişilerle ilgisi yoktur.
Zor hayatlara doğmuş çocuklar için

KÜLLER AĞACI

Ressam

Kaçıncı kez tablosunun üzerinde oynama yapıyordu Veysel. Belli ki içine sinene kadar bitirmeyecekti. Sadece değiştireceğini, üzerinde oynayacağını tahmin ettiği çalışmalarında akrilik boya kullanırdı. Bu malzeme üst üste kullanıldığında alttakini kapatma özelliğine sahipti. Aslında sipariş alalı çok olmamıştı ve iki güne kadar teslim edilmeliydi. Tablo, yeni açılacak bir otelin giriş salonu içindi. Fikri, projesi için epey uğraşmış bir oteldi bu. Sahipleri tablonun konusunu, içeriğini, renklerini, tekniğini (pek bilmezlerdi ama) her şeyi ressamı bırakmışlardı. Son zamanlarda o çevrede çalışmaları o kadar beğeniliyordu ki, buna ressamın kendi de şaşırıyordu. O da kabul ediyordu ki hayatın tuhaf sürprizleri vardı.

Veysel, bir oda bir salondan oluşan evinin çok az bölümünü kendine ayırmıştı. Evden çok bir resim atölyesiydi burası. Her yerde, koltuk ve sehpalarda, farklı cinsten boyalar, boş, yarısı

çalışılmış veya tamamlanmış tuvaler ve tüm estetiğiyle tabloları taşıyan şövaleler. Tabii bunların her yere yaydığı yoğun bir boya kokusunu da eklemek gerekirdi. Ancak tutkuyla yapılan işler yaşam alanıyla bu kadar özdeş olabilirdi. O küçük evde koca bir dünya kurmuştu kendine, tuhaf sayılacak bir adamdı Veysel. Ona çok güvenilse gerilir, övülse sıkılır, eleştirilse tümünden kızar belki de kırılırdı. Şimdi de biraz gerilmişti, çünkü kendisine güvenip her şeyi onun kararına bırakmışlar, hatta peşinen ödeme yapmak istemişler ama o reddetmişti. Madem ona bu kadar değer verdiler yapabileceğinin en iyisini yapmalıydı. İşte gerginliğin ana sebebi de buydu.

Evde koyu gri, temiz ama eski perdeler, ev sahibin bıraktığı bordo kadife iki koltuk ve yere serpiştirilmiş el dokuması iki küçük halı en belirgin eşyalardı. İçerdeki küçük odada da yatağı ve dolabı ile birkaç özel eşyası vardı. Bu yarı ev yarı atölye alan, onun bazen cenneti bazen de girdabıydı ki içinde çeşit çeşit duygu barındırırdı. Çoğunlukla ağır duygular, onları sadece ressam bilebilirdi. Bir de çok yakından tanıyan birkaç kişi kaba hatlarıyla tahmin edebilirdi.

Veysel üniversiteyi Eskişehir’de okumuş, bir dönem İstanbul ve Ankara’ da yaşamış sonunda en iyi hissettiği yerin yine bu şehir olduğuna karar vermiş ve buraya yerleşmişti. Eskişehir, Balkan şehirlerinin sakinliğini, tarihe, kültüre saygısını andıran güzel bir şehirdi; Öğrencileri, şehri ortadan kıvrılarak ikiye ayıran Porsuk Nehri... velhasıl insanı huzurda hissettiren bir dinginliği vardı ve haklı bir ilgiye sahipti.

Biraz hava almak iyi gelecekti. Vestiyerdeki lacivert paltosunu aldı. Onun kapüşonu vardı. Eskişehir’in soğuğu, ayazı meşhurdur. İşte yine öyle, ayaz bir gündü. Dışarı soğuk olmalıydı

hele akşamüstü. Porsuk kenarına yürüdü. Su izlemek iyi gelecekti. Epey yürüdü. Suyu izledi. Bir kafede kahvesini iti. Artık zihni daha netti.

Veysel orta boylu, ince, hatta zayıfa yakın bir adamdı. Yavaş, telaşsız ve kendine has bir yürüyüşü vardı. Sanki her adımının bir anlamı bir sözü var gibiydi.

Yağmur başlamıştı, her an kara çevirebilirdi, eve dönmeliydi artık. Kendini bekleyen bir tablo vardı, işini tamamlamalıydı.

Eve dönerken daha çok uşuyordu. Allah'tan botlarını giymişti. Botları onun için hep önemli olmuştu. "Altı st bir sokak tablosu istediler, amma byttn ha. Sanki daha önce benzerlerini hiç yapmadın" diye kendi kendine söylendi. alışmalarında genellikle desen tekniğini kullanırdı yani izlenimciydi. Bu teknikte nesnelere olduğu gibi yansıtılmaz, ressamın yorumu ile tuvale aktarılırdı.

Yol üzerinde ev yemeği yapan ve arada bir gittiği meknda bir Őeyler yedi. A olduğunu lokantanın nnden geçene kadar fark etmemişti. Görünümünden de anlaşılacağı üzere yemeyle arası iyi değildi. Hiç olmamıştı.

İstanbul, sanatçılar için son adres gibiydi, daha çok iř yapılan, tanınırılık ve para kazanılan megalopol... O ise kırkını geçmiş ve kendini iyi tanıyan bir adam olarak nerede yaşayacağına kolaylıkla karar vermişti. Kenardan izlediği ilişkiler, çevreler, insan kalabalığı, sanatçı hassasiyeti ile onu erken yormuştu. Bu Şehir sığınılacak bir liman olmuştu onun için. Őehirde, niversiteli gençlerin sesi, enerjisi, onun gibi yalnız bir adamın varlığını saklıyordu ya da o öyle sanıyordu ve bu onun tam da istediği bir Őeydi. Eskişehir, Ankara ve İstanbul kadar yoğun ve kaotik değildi. (Ankara sanki bürokratik ve kasvetli, İstanbul ise kaostu artık.)

Ona göre herkesin kaosu kendine yeterdi. Eskişehir’den istendiğinde Ankara’ya, Bursa’ya veya İstanbul’a kolaylıkla ulaşabiliyordu. Hoş, Veysel buna da çok ihtiyaç duymuyordu. Bir araçla yapacağı kısa bir yolculuğun ardından ormana da ulaşabiliyordu, denize de, bozkıra da. “Dışarı çıkıp Porsuk kıyısında biraz yürüsem iyi gelecek” diye düşündü. Bir mola verdiğiğinde zihnini daha iyi topluyor, kendi fikrinde daha iyi işler çıkarıyordu. Mevsim için ince sayılacak paltosunu aldı ve evden çıktı. Burası 60’larda yapılmış eski ve dört katlı bir binaydı. Gönlü çatı katındaydı ama giriş katında yer bulabilmişti. O her durumda memnundu evinden, kendine ait sessiz odasından.

Veysel evine döndü. Bu gece uzun bir gece olacaktı, şu işi bitirmeliydi. Önce ellerini ısıttı, sonra kendine kahve hazırladı. Şimdi tabloda nereleri düzeltmesi gerektiğini daha iyi biliyordu.

Kış gecesi uzundu. Veysel sonunda tabloyu bitirmiş, yatağına kadar gidememiş, oradaki bordo kanepede sızmıştı. Son yıllarda eski ev arkadaşı Serkan sayesinde müşteri portföyü genişlemiş, geçimini sağlayacak hatta becerebilse birikim yapabilecek noktaya gelmişti.

Bugün değil ama tabloyu teslim ettikten sonra şarap da içecekti. Siparişi veren otel sahipleri öyle söylemişti, zaten reddetmek ayıp olurdu.

(Sabah kalktığında yine Serkan’ın çevresinden olan kafe sahibine haber verecekti.)

Uyandığında Güneş, salonunun en uç noktasına kadar ulaşmıştı. Bu, saatin ilerlediği anlamına geliyordu. Işık gözünü alıyordu. Saatine bakmak için cep telefonuna uzandı. Dokuz buçuktu. Telefonunda iki de mesaj vardı. Hiç tahmin etmediği bir zamanda hiç tahmin etmediği birindendi. Hızlıca doğruldu.